

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. IV. Occurritur objectionibus. Ac primò ostenditur quòd quiuis in suo
statu poßit Deo perfectè seruire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

S. IV.

Occurritur obiectionibus. Ac primò ostenditur quòd quivis in suo statu possit Deo perfectè servire.

Obiicies, quod in tuo statu tempus non habeas servire Deo.

Incipis tandem & dicitis & conditioni tuæ acquiescere, murmurator improvide? Aliquousque, inquires, verum nondum planè. nam quantumcumque meo statu contentus sim, tamen alios meliores esse comperio. Quos verò meliores vocas tu? eos sanè repones illico, in quibus maior & Deo obsequendi & salutem æternam accurandi est commoditas, Itaque vt video, commodum tuum quæris, non Dei Gloriam. Minimè, inquires, non volo mihi esse commodè, nisi vt commodiùs Deo obsequar, plusque mihi ad id sit otij & temporis. Longiorem itaque vitam tibi postulas? Non postulo, inquis. Non postulas? at ego quid sit habere plus otij & temporis ad obsequendum Deo, & non habere plus vitæ, id prorsus non intelligo: vnum si vis, alterum vis. Etenim, an Religiosi, aut ij ad quorum conditionem anhelas, plures, quàm viginti quatuor horas habent diebus singulis? minimè id quidem, inquires; sed inter totidem horas, plures habent, quas orationi diuinoque impendant obsequio, quàm ego. certè mihi, rebus agendis, operique cui affigor astricto, vix superest, quod Deo dem, momentum vnicum.

Refutatur hac obiectione, quia nunquam melius servitur Deo, quàm prestando obsequia quæ ipse petit.

En vt ex ipsâ Dei gloriâ promouendâ, diuini obsequij studio, murmurationibus suis quantumcumque insultis, excusationem petant prætexantque nunquam quieturi mortales. Enimvero vt commodis suis inhiant, de diuino obsequio & cultu sunt solliciti. Verum quis tibi id persuasit miselle homuncio, orando tantum servite Deo nos, nisi sola vulgi opinio, & ea quam quæris commodè, vt tute tibi fingis, vivendi ratio? An non Deo obsequi, est voluntatem Dei exequi, officioque quod ab eo exigitur, facere satis? id quidem credo ego. Itaque si Religiosi orent, Deique laudes decantent per plures horas, faciunt id, quod eos facere voluit Deus: tu verò si manuum labori insistis cum sis plebeius, si causas agis cum sis causidicus, si domui inuigilas cum sis paterfamilias, certè id facis, quod vt faceres, esse te voluit

luit Deus id quod es. An ergo Deo non obsequeris? an illi laudi non es? Quod si ita est, & utrobique Deo præstetur obsequium; quid id tuâ refert quò pacto id sibi præstari voluerit à te, modò Diuinæ voluntati sit factum satis? Ad picturam rursus animum aduertite. An non masculus is, qui ligna summo nili & conatu findit; æquè pictoris arti & voluntati, vt sic dicam, obsequitur, ac is qui brachiis decussatis, toto corpore erectus, astra contemplans cælos aspicit? non est dubium.

26. Quid igitur falsa nobis imaginamur & imponimus? sudas tu die toto, fornaci affides ferrumque effingis; fingere id te vult Deus. Infantem tu fers vtero summâ cum molestiâ; mox nato & vbera, & lac, & curam, & diem omnem impendis, impendere te quia vult Deus. Ecquis igitur mihi persuadeat, minus te seruire Deo, quàm is qui si status id exigit, orando dies cum nocte coniungit? Quæ demum est ista sentiendi peruersitas? an non is seruit, Domini sui voluntatem qui exequitur? procul dubio. At verò, is non perfectè seruit, qui cum ab hero forte horto fodiendo curandoque adhibetur, os yultumque contrahit, & malle se mensæ ministrandæ operam dare, tacitus sibi querulusque obmurmurat. Neque hîc mihi reponas, actiones illas operaque & munia, necessitate tibi imposita, iis te victum parare, & familiæ prospicere; quasi verò necessitas excludat obsequium Dei. Quinimo necessitas illa euentissimum est voluntatis Diuinæ indicium: hanc tibi imposuit, vt is esses, qui manuum labore curisque implicitus vitam ageres. Vitam ergo si sic agis, & si libenter agis, quia id tibi oneris à Deo est impositum, cui sanæ menti dubium esse potest, quin Deo seruias & quidem accuratissimè?

Ea autem obsequia petit Deus, quæ statui suo sunt propria.

27. Quæso, ne id importunè reuocemus in dubium. Existimo enim nulli magis perspectum fuisse quid sit seruire Deo, quàm Christo, qui id de seipso fert testimonium aut potius elogium, *Non quero voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me, & quidem semper & vbique.* Iam verò, hunc ipsum perfectionis omnis apicem & exemplar, video seruili insudare operæ annos plurimos, malleis & dolabræ manus eas impendere, quas denique pro mortali genere deprecaturus in cælum sustulit, & verò etiam in cruce figendas dedit moriturus. An ergo voluntati Diuinæ non obsequebatur, cum iuuenis in maternâ domo totos dies carpentariam exerceret? imò verò magis crediderim, labo-

Patet in Christo.

rando tunc Patri fecisse satis, gratusque obsequium præstitisse, quam si tunc temporis opere manuali deserto, se totum precibus aut etiam formandis hominum moribus impendisset. id gratum Deo fuit cum exigebatur; ingratum haud dubie futurum, si præter tempus fuerat exhibendum.

In ex lib.
dis autem
bene operi-
bus statui
propriis,
perfectio v-
nus cuiusq;
consistit.

Hinc qui-
uis in suo
statu potest
esse perfe-
ctus.

Itaque ne bonitatem statûs incusa vel extolle. status sanè nec bonitatem nec malitiam operibus tuis, obsequioque confert: verum id conferunt opera, quæ conditio statusque exigunt. Atque id his tandem præcipuum est bonitatis, malitiæue fundamentum, & vero etiam apex. 28.

Neque statum vllum esse scias quantumuis humilem, quantumuis curis implicitum, in quo non tam perfectè vitam possis agere, quam in alio quouis: siquidem perfectio tota in hoc consistit, vt id agas accuratè, quod in tuo statu exigit Deus, non verò quod exigit in alieno. In eo autem erramus grauissimè: boni omnes esse cupimus; sed bonitate alienâ non nostrâ; & sic, nec illam consequimur, nec nostram vnquam exhibemus. Neque verò matrimonio iunctis necesse est perfectos religiosos esse, perfecti ipsi vt sint; habent sua quique officia. Neque vt perfectum pauperem agas, diuitis & potentis virtutes vt exerceas, vilo modò requiritur: eleemosynas erogent illi, tu egestatem ferâs. Neque plebeium hominem Verbo Dei disseminando vacare oportet, vt perfectus sit opificio dum incumbit: quisque, quod exigitur à Deo, id agat; quisque quia exigitur à Deo, id agat; denique quisque sicut à Deo exigitur pro suâ conditione & statu id exequatur, & vnusquisque tum perfectionis apicem est adeptus; gratus Deo est, & hoc sufficit. Nam vt grauissimè affirmat D. Petrus. *In veritate comperi, quia non est personarum acceptor Deus: sed in omni gente, qui timet eum & operatur iustitiam, acceptus est illi.* Act. 10.

§. V.

Ostenditur neminem iudicare posse, quòd in alio statu perfectiorem vitam fuisset acturus.

ADhuc tamen, vt suspicor, querimoniarum tuarum non est factum satis. nam licet in quocumque demum statu perfectè Dei voluntatem 30.